

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Bc. J. K.**, zast. Mgr. Ing. Ladislavou Jindřichovou, advokátkou, se sídlem Komenského 4, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č. j. 17 A 3/2012 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 12. 2011, č. j. DSH/15086/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo výrokem I. zamítnuto odvolání žalobce proti výroku 1) rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, ze dne 30. 9. 2011, č. j. OD/10139/11/Ja (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni 27. 12. 2010 (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil tím, že dne 27. 12. 2010 kolem 14:15 hod. řídil vozidlo tov. značky BMW 325i SPZ X po ulici Šumavská a na křižovatce se silnicí Pancířská nejel při pravém okraji vozovky a jel v protisměru, kde došlo ke střetu s vozidlem tov. značky Renault Clio SPZ X řízeným A. Y., který jel po ulici Pancířská směrem ve směru k ulici Šumavská ve své polovině vozovky. Způsobil tak dopravní nehodu bez zranění osob se škodou na vozidlech a jiných věcech zřejmě nepřevyšující částku 100.000,- Kč. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1700 Kč a uložena povinnost nahradit náklady spojené

s projednáváním přestupku ve výši 2500 Kč. Výrokem II. napadeného rozhodnutí bylo zamítnuto jako nepřijatelné odvolání žalobce proti výroku 2) rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, ze dne 30. 9. 2011, č. j. OD/10139/11/Ja, kterým bylo zastaveno řízení proti A. Y. o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že se neztotožnil s námitkami odvolatele vůči znaleckému posudku ze dne 23. 8. 2011 vypracovanému Ing. Václavem Chvalou ohledně nedostatečného posouzení místních podmínek (zejména svahovými podmínkami, které mají zásadní vliv na ovládání vozidla v zimním období a v době sněžení), neboť z obsahu posudku vyplývá, že znalec provedl prohlídku místa dopravní nehody v obci Železná Ruda a měření sklonu vozovky v místě střetu vozidel, vzal v úvahu i existující zasněžení vozovky, přičemž s těmito údaji nadále pracoval při vyhodnocení nehodového děje v jeho různých variantách. Žalovaný souhlasil se žalobcem, že Policie České republiky v Železné Rudě o předmětné nehodě vedla svůj vlastní správní spis, jehož veškerý obsah však poskytla správním orgánům. Výslech zasahujících policistů ohledně povětrnostních podmínek shledal žalovaný nadbytečným, neboť policisté na místo přijeli až 2 hodiny po dopravní nehodě, nemohou tedy popsát, jestli v inkriminované době sněžilo. Z fotografií pořízených druhým účastníkem asi 45 minut po dopravní nehodě vyplývá, že v místě byla dobrá viditelnost; rovněž oba účastníci tvrdili, že viditelnost v době nehody byla dobrá. Z fotodokumentace Policie pouze vyplývá, že v čase mezi dopravní nehodou a ohledáním místa dopravní nehody sněžilo. K průběhu nehodového děje žalovaný uvedl, že pokud by vozidlo žalobce tvořilo stojící překážku v provozu, měl se mu řidič jiného vozidla vyhnout. Z fotodokumentace a ze znaleckého posudku však vyplývá, že žalobcův vůz se pohyboval vpřed v levé polovině vozovky v ulici Šumavská, přičemž ve výhledu do ulice Pancířská mu bránila bariéra ze sněhu. V obdobné výhledové situaci byl i druhý účastník dopravní nehody (jedoucí po Pancířské ulici), který rovněž neměl dostatečný výhled do křižovatky a do ulice Šumavská, na rozdíl od žalobce však jel v pravé polovině vozovky (tedy ve „své“) nižší rychlostí než žalobce, nemohl proto předpokládat a následně reagovat na vozidlo žalobce, které náhle do křižovatky vjelo na jeho (tedy levé) straně vozovky. Pokud snad žalobce bezprostředně předtím couval před vozidlem druhého účastníka nehody, aby mu umožnil průjezd, jak tvrdil, jeví se žalovanému jako nelogické, proč couval do místa, ze kterého následně vyjel, když se tímto zcela schoval za bariéru ze sněhu. Druhý účastník nehody tak neměl vozidlo žalobce v dohledu a nemohl předpokládat, jak se jeho řidič zachová. Jestliže žalobce tvrdí, že měl dobrý výhled, není žalovanému zřejmé, proč vjížděl do křižovatky, když by v takovém případě musel vidět příjezdějící vozidlo druhého účastníka nehody. K výpovědi svědka M. V. žalovaný uvedl, že svědek z okna svého bytu neviděl samotný střet vozidel, ani co mu předcházelo. Odvolání proti výroku 2) prvostupňového rozhodnutí musel žalovaný zamítnout jako nepřijatelné, neboť tento výrok se netýkal žalobce, protože účastníkem této části řízení byl pouze druhý účastník dopravní nehody.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 3. 1. 2012, v níž tvrdil, že znalec a správní orgány nesprávně vyhodnotily místní povětrnostní podmínky a vliv sněžení na průběh nehodového děje. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhoval v průběhu správního řízení výslech policistů z OO Policie ČR Železná Ruda, kteří na místě byli těsně po nehodě. Žalovaný měl vyhovět jeho návrhu na výslech policistů, provedení vyšetřovacího pokusu, doplnění znaleckého posudku a zjištění, zda druhý účastník nehody mohl žalobcovo vozidlo objet; správní orgán však tomuto návrhu nevyhověl. Žalobce se odvolával na výpověď svědka V., podle které těsně před střetem vozidel couval. Žalobce tvrdil, že couval po ulici Šumavská nejméně 100 metrů a na tuto vzdálenost viděl i automobil pana Y., přičemž výkladem opaku se dá dovodit, že stejné výhledové poměry měl i druhý účastník nehody. Žalobce si tudíž počínal tak, jak měl, aby zabránil dopravní nehodě, což nelze říci o protijedoucím řidiči. Žalobce byl přesvědčen, že měl právo podat odvolání proti výroku 2) prvoinstančního rozhodnutí, protože jím byla posuzována vina druhého účastníka nehody, přičemž tato otázka má zásadní vliv

pokračování

na posouzení jeho viny na předmětné dopravní nehodě. V neposlední řadě vytýkal napadenému rozhodnutí, že není přesně popsáno místo dopravní nehody, neboť výrok rozhodnutí hovoří o ulicích Šumavská a Pancířská, aniž by byla označena obec, v níž ke střetu došlo a v níž se tyto ulice nacházejí. Takovéto popsání místa nehody je podle žalobce nedostatečné a prakticky nepřezkoumatelné. Žalobce proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 28. 2. 2012, v němž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že k otázce sněžení se podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí se závěrem, že případné sněžení nemohlo mít vliv na samotnou dopravní nehodu ani na její řešení, přičemž je nepopíratelnou skutečností, že vozovka již zasněžená byla. Samotný žalobce si nestěžoval na to, že by v době nehody byla snižená viditelnost. Z fotodokumentace pořízené druhým účastníkem nehody rovněž nevyplývá, že by sněžilo. Jestliže podle fotografií nedošlo k zasněžení vozidel, nemohlo ze stejného důvodu dojít k zasněžení jejich stop. Případná změna adheze tak sice mohla mít vliv na brzdovou dráhu vozidel, nikoli však na skutečnost, že se obě vozidla v době střetu pohybovala dopředu, přičemž žalobce vjel do jízdní dráhy druhého účastníka; otázka případného sněžení je tak zcela bezpředmětná. Žalovaný zastával stanovisko, že nebylo jeho povinností o návrzích žalobce na provedení dokazování samostatně rozhodnout; nadto se jimi všechny správní orgány zabývaly. Z výpovědi pana V. vyplývá, že samotný střet neviděl, žalovanému není tudíž zřejmé, co by jeho opakovaný výslech přinesl. Vyšetřovací pokus byl nadbytečný s ohledem na vypracovaný znalecký posudek. Vypracování varianty, kdy by druhý účastník řízení vozidlu žalobce uhýbal, bylo nadbytečné, protože žalobce neměl vjet do jeho jízdní dráhy; poškozený tudíž nebyl povinen žalobci uhýbat. Procesními návrhy na doplnění dokazování se správní orgán má vypořádat v odůvodnění správního rozhodnutí, nikoli o nich samostatně rozhodovat. Žalovaný považoval svůj postup, kterým zamítl odvolání žalobce proti výroku 2) prvoinstančního rozhodnutí týkajícího se posouzení viny druhého účastníka řízení na dopravní nehodě, s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 22/2011, jako správný. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

[4] Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, č. j. 17 A 3/2012 – 38, žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce žalobce ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se touto otázkou podle soudu dostatečně zabývalo. Krajský soud v tomto směru považoval závěry žalovaného za správné a odůvodněné, proto na ně pro stručnost odkázal. Rovněž uzavřel, že za stavu, kdy žalobce vytvořil druhému účastníkovi dopravní nehody náhlou překážku, sám v řízení neuplatňoval špatnou viditelnost, je otázka údajného sněžení zcela bezpředmětná. Za stěžejní ve shodě se žalovaným považoval to, že vozidlo žalobce se v době střetu podle závěrů znaleckého posudku pohybovalo vpřed v levé polovině vozovky, aniž žalobce měl dostatečný výhled do ulice Pancířská. Dále soud zdůraznil, že žalobce nebyl účastníkem správního řízení, v němž se posuzovala vina druhého účastníka nehody, proto se nemohl proti výroku o jeho nevině odvolat. Okolnost, že bylo vedeno společné řízení, nezakládá žalobci účastenství v řízení o vině druhého účastníka předmětné dopravní nehody. K namítané neúplnosti výroku správního rozhodnutí krajský soud přisvědčil žalobci, že skutková věta prvoinstančního rozhodnutí trpí v označení místa spáchání skutku deficitem, neboť místo dopravní nehody je specifikováno pouze křížovatkou ulic Šumavská a Pancířská, bez uvedení obce. Pojmenování obce je uvedeno až v odůvodnění správního rozhodnutí. Krajský soud proto tuto skutečnost vyhodnotil jako zjevnou chybu v psaní, kterou má správní orgán odstranit opravou zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí podle ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydáním opravného rozhodnutí. Tuto vadu správního rozhodnutí tedy krajský soud nevyhodnotil jako podstatnou, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí.

[5] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č. j. 17 A 3/2012 – 38, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 19. 7. 2013, ve které se dovolával důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýkal výroku prvoinstančního rozhodnutí, že je neúplný, neboť v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích neobsahuje označení místa spáchání přestupku. Z tohoto důvodu mělo být napadené rozhodnutí krajským soudem zrušeno v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stěžovatel odmítl závěr krajského soudu, že místo spáchání deliktu je dostatečně zjistitelné z odůvodnění správního rozhodnutí, neboť místo spáchání přestupku může být vymezeno pouze ve výroku správního rozhodnutí. Stěžovatel dále namítal, že ve správním řízení nebylo postupováno v souladu s právními předpisy, když mu nebylo umožněno, aby svědeckými výpověďmi prokázal svá tvrzení; nebyl tudíž přesně a objektivně zjištěn skutkový stav věci. Stěžovatel navrhoval přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a zrušení napadeného rozsudku krajského soudu.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 5. 9. 2013, v níž uvedl, že nesouhlasí s argumenty stěžovatele a že setrvává na napadeném rozhodnutí. Námitky stěžovatele byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve vyjádření žalovaného k žalobě, proto navrhoval zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 9. 2013, č. j. 4 As 120/2013 – 23, nepřiznal kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2013, č. j. 17 A 3/2012 – 38, odkladný účinek z důvodů v tomto usnesení uvedených.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel sice uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d), s. ř. s., ale k tomuto stížnostnímu důvodu neuvedl žádnou argumentaci. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47). Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného podotýká, že k vadě rozhodnutí krajského soudu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., přičemž v projednávané věci nezjistil, že by napadený rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán*

pokračování

v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,“

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že výrokem 1) prvostupňového rozhodnutí byl stěžovatel uznán vinným „ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, porušením ustanovení § 11 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 27. 12. 2010 kolem 14:15 hod. řídil vozidlo tov. značky BMW 325i SPZ X po ulici Šumavská a na křižovatce se silnicí Pancířská nejel při pravém okraji vozovky a jel v protisměru, kde došlo ke střetu s vozidlem tov. značky Renault Clio SPZ X řízeným A. Y., který jel po ulici Pancířská směrem ve směru k ulici Šumavská ve své polovině vozovky. Způsobil tak dopravní nehodu bez zranění osob se škodou na vozidlech a jiných věcech zřejmě nepřevyšující částku 100.000,- Kč. Za tento přestupek se mu ukládá dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 9 s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona pokuta v částce 1.700 Kč (tisíc sedm set korun českých), splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí převzatou poštovní poukázkou popř. jiným způsobem (např. složením hotovosti na podatelně Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, nebo převodem z účtu na účet Města Klatovy, č. účtu 19-0821048319/0800, K. symbol 0379, V symbol X, S. symbol 2011000009). Zároveň se mu ukládá povinnost uhradit náklady řízení v částce 2.500,- Kč ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 přestupkového zákona, v návaznosti na ustanovení § 1 odst. 1 a § 2 vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí převzatou poštovní poukázkou popř. jiným způsobem (např. složením hotovosti na podatelně Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, nebo převodem z účtu na účet Města Klatovy, č. účtu 19-0821048319/0800, K. symbol 0379, V symbol X, S. symbol 2011000009).

[13] K prvé z kasačních námitek, týkající se neúplnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nutno uvést, že podle ustanovení § 77 zákona o přestupcích „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“

[14] Podle ustanovení § 70 správního řádu „opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.“

[15] Otázkou konkretizace skutku a jeho místa ve výroku rozhodnutí v oblasti správního trestání se zabýval rozšířený senát zdejšího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 34/2006, kde zaujal tento názor : „v rámci veřejnoprávní odpovědnosti za protispoločenská jednání pak teorie rozzeňuje zejména trestné činy, přestupky, jiné správní delikty; v další specifikaci pak ještě správní disciplinární delikty a správní delikty pořádkové. Deliktním je jen takové porušení povinností (konání či opomenutí), které konkrétní zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériem mezi jednotlivými druhy deliktů podle závažnosti je míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty, u jiných správních deliktů a disciplinárních deliktů pak ještě okruh subjektů, které se deliktu mohou dopustit. Výstižně to stanoví zákon

č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“) v § 2 odst. 1, který definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Jde vlastně o téměř zrcadlový odraz úpravy trestněprávní odpovědnosti vyjádřené v zákoně č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“). Podle jeho § 3 odst. 1, 2 je trestným činem pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto (tedy trestním) zákoně. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Jiné správní delikty jsou svou povahou nejbližší právě přestupkům. V obou případech se jedná o součást tzv. správního trestání, o postih správním orgánem za určité nedovolené jednání (konání či opomenutí). Oba druhy deliktů jsou projednávány ve správním řízení, pouze s tím rozdílem, že přestupky soustředěné v přestupkovém zákoně, ač míra jejich společenské nebezpečnosti i škála a citelnost ukládaných opatření či sankcí je obvykle nižší než u jiných správních deliktů, mají vlastní a (z hlediska spravedlivého procesu) přísnější procesní režim než jiné správní delikty, byť zásady trestání a řízení o tom jsou obdobné. Z těchto premis je třeba vycházet při posouzení nezbytnosti konkretizace skutku a jeho místa v rozhodnutí. K této otázce se právní úprava staví u různých druhů deliktů různě. Zákonná úprava je jednoznačná pokud jde o řízení o trestných činech. Podle § 120 odst. 3 trestního zákona musí výrok rozsudku přesně označovat trestný čin, jehož se týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i jiných skutečností, jichž je třeba, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným (...). Soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu, jeho právním posouzením naopak není vázán (§ 220 odst. 1, 3 tr. zákona). Řízení před soudem o trestném činu může být vedeno jen na základě obžaloby (nebo návrhu na potrestání) podané státním zástupcem, ovšem jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání [§ 2 odst. 8, § 176 odst. 2, § 177 písm. b), § 160 odst. 1 tr. zákona]. I pokud jde o přestupek nalezneme obdobnou úpravu. Podle § 77 přestupkového zákona výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (...). V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizačními údaji obsahujícími popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadních deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dlouhé útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Je pravdou, že předešlá judikatura akceptovala, pokud byl v odůvodnění obsažen některý z identifikačních znaků (k tomu srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, sp. zn. 6 A 168/1995). V soudní praxi tak bylo postupováno v případech, kdy výrok postrádal některý z identifikačních znaků skutku a ten pak byl obsažen v odůvodnění. Soudní praxe připouštěla, že pokud identifikace skutku nebyla náležitostí výroku, aby byla celá součástí odůvodnění. Takový závěr je nadále nepřijatelný.“

[16] Závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu výše uvedené ohledně nutnosti specifikace místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i jiných skutečností, jichž je třeba, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, je nutné vztáhnout i na rozhodování o přestupcích, zvláště když se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu při posouzení této otázky dovolával toho, že zákon o přestupcích má výslovnou právní úpravu této problematiky a že je nutné

pokračování

v případě správního trestání naplnit podmínky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem, že i v případě rozhodnutí o přestupku musí správní orgán v souladu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích ve výroku rozhodnutí uvést specifikaci místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i jiných skutečností, jichž je třeba, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným.

[17] Pro posouzení daného případu však Nejvyšší správní soud považuje za důležité to, že prvoinstanční rozhodnutí specifikaci místa stěžovatelem spáchaného přestupku obsahuje, byť ta není zcela úplná, když chybí označení obce. Nelze tudíž hovořit o tom, že správní rozhodnutí neobsahuje vůbec specifikaci místa, kde došlo k přestupku. Mezi účastníky je totiž nesporné, že křižovatka ulic Pancířské a Šumavské, kde ke střetu došlo, se nachází v obci Železná Ruda (stěžovatel opakovaně uváděl, že bydlí zhruba 200 m od místa nehody, svědek V. viděl vozidla před střetem z oken svého domu v Pancířské ulici v Železné Rudě, jednoznačný je v popisu místa skutku i vypracovaný znalecký posudek a ostatně i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Důležité je, že za dané situace je zcela zřejmé, že skutek, za nějž je stěžovatel postihován, nemůže být s ohledem na konkretizaci všech okolností údajů obsahujících jeho popis zaměněn s jiným, jak vyžaduje zákon o přestupcích (viz. výše citované usnesení rozšířeného senátu). Za takového stavu věci Nejvyšší správní soud považuje za odpovídající, aby vada byla odstraněna opravným rozhodnutím ve smyslu § 70 správního řádu, jak uvedl ve svém rozsudku krajský soud.

[18] K institutu opravného rozhodnutí se ostatně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, v němž uvedl, že „*Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se z odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných přechleptů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.*“

[19] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v dané věci vydáním opravného (jen doplňujícího) rozhodnutí nebudou změněna vlastní skutková zjištění správního orgánu, ani jimi provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. V žádném případě nedojde k faktické obsahové změně rozhodnutí, neboť skutková zjištění učiněná správními orgány obstála před krajským soudem, stejně jako příslušná právní hodnocení, ale že dojde pouze k napravení formálního pochybení v psaní, kdy příslušná úřední osoba opomněla k místu kolize vyznačené přesně křižovatkou ulic Pancířské a Šumavské doplnit příslušnou obec.

[20] Nejvyšší správní soud by v případě vyhovění argumentaci stěžovatele nemohl rovněž odhlédnout od důsledků takového postupu, kdy by žalovaný v případě dodržení jednorocní prekluzivní lhůty podle ustanovení § 20 zákona o přestupcích vydal další rozhodnutí, kterým by do výroku prvoinstančního rozhodnutí doplnil „v obci Železná Ruda“, přičemž ve zbytku by se jednalo při porovnání s napadeným rozhodnutím o zcela identické rozhodnutí. Zásah správního soudu by v takovém případě byl ryze akademický a nepřinášel by efektivní ochranu veřejných subjektivních práv stěžovatele, kterému je evidentně z obsahu správních rozhodnutí a z průběhu správního řízení zjevné, kde k vytýkanému přestupku došlo.

[21] Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že ve správním řízení nebylo postupováno v souladu s právními předpisy, když nebylo vyhověno jeho návrhu provést další výslech svědků, protože z obsahu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč žalovaný považoval další výslech svědků s ohledem na jím shromážděné podklady a důkazní prostředky za nadbytečné. Za stěžejní přitom Nejvyšší správní soud považuje to, že žalovaný ve věci nechal zpracovat obsáhlý znalecký posudek, který skutečnosti, jež chtěl stěžovatel prokázat dalším výslechem svědků, vyvrací. Nejvyšší správní soud pro úplnost proto doplňuje, že výslech svědka M. V. by k věci nic nového přinést nemohl, protože podle jeho výpovědi samotný střet vozidel neviděl. Výslech zasahujících policistů by byl rovněž nadbytečný, a to s ohledem na to, že povětrnostní podmínky byly popsány samotnými účastníky této dopravní nehody a nepřímo vyplývají z následné fotodokumentace pořízené druhým účastníkem dopravní nehody.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu